

TEATRUL MUNICIPAL
„MARIA FILOTTI” DIN BRĂILA

SICILIANA

de Aurel Baranga

Ruxandra Petru (Fifi) și Bujor Macrin (Bebe)

Data premierei: 15 septembrie 1977.
Regia: DUMITRU DINULESCU.
Scenografia: VICTOR CRETULESCU.
Distribuția: NICOLAE BUDESCU (Tache); ANA CRISTI, ZOE MUSCAN (Jeny); BUJOR MACRIN (Bebe); MIȘU BENEĂ (Nichi); NICOLAE CIOCOIU (Anton); RUXANDRA PETRU (Fifi); NICOLAE ȚĂRANU (Tibi); MARILENA NEGRU (Muchi); JENI DUMITRESCU (Tinca).

Revăzînd, azi, *Siciliana*, nu-ți vine să crezi că la premiera absolută a putut isca o ade-vărată „bataille d’Hernani”. Citînd, nu cu mult timp în urmă, în „Flacăra”, relatarea disputei (desfășurată acum șaisprezece ani), aveam senzația că urmăresc o proză fantastică, aproape incredibilă. Din fericire, însă, ecourile polemicii s-au stins imediat, *Siciliei* i-au urmat o sumedenie de lucrări curajoase sociale, iar comedia a cunoscut un răsunător succes de public, jucîndu-se, numai la Teatrul „Vasilescu”, de șapte ani încoace, fără întrerupere. Nu mă îndoiesc că și pe scena brăileană va face o serie lungă de reprezentații.

Inspirată dintr-un caz real (real în 1960, dar posibil și în 1977), comedia nu se dezvoltă pe o singură coordonată; în afara biciuirii unor mentalități reprobabile (nepotismul, refuzul unor absolvenți de a se duce la locul de muncă repartizat, căsătoriile de conveniență, reciproc avantajoase), ea conține, pe lângă suculente momente comice, și momente lirice. Mai trebuie spus că piesa este plină de acțiuni imprevizibile (Fifi, inițiatora „sicilieni” matrimoniale, sfîrșește prin a fi o doctoriță conștiințioasă, stabilindu-se la țară; Nichi, prietenul cel mai bun al lui Bebe, nu stă prea mult pe gînduri cînd i se ivește ocazia să-i „sufle” iubita; de asemeni, abia sosită în casa unchiului ei, pe care nu l-a văzut de zece ani, Fifi îi anunță acestuia, senină, căsătoria cu vărul ei ș.a.m.d.).

Montînd pe scena brăileană *Siciliana* (prin „scena brăileană” înțelegînd nu scena teatrului — care se află în renovare —, ci aceea a clubului „Progresul”), regizorul Dumitru Dinulescu a fost preocupat mai puțin de nuanțele lirice ale farsei și mai mult de cele satirice; atît el, cît și interpreții spec-

tacolului, au realizat personajele în tușă groasă, unele, chiar caricaturală. Excepție a făcut doar Ruxandra Petru (Fifi), care s-a menținut — așa cum i-o cerea și personajul — pe linia unei caracterizări ferite de ostentație. Alături de ea, Mișu Benea a știut să fie un Nikaloe mucali, pus pe șotii, un bun mînuitor al tehnicii distanțării. Haz au avut și Bujor Macrin (Bebe), Nicolae Budescu (Tache), Nicolae Ciocoiu (Anton), Nicolae Țăranu (Tibi), Jeni Dumitrescu (Tinca), unii, însă, păreau cîteodată că nu-și mai urmăresc partenerii, așteptînd doar să intre-n replică și să-și primească porția de aplauze.

Bogdan Ulmu

TEATRUL DRAMATIC
DIN BRAȘOV

INTERVIU

de Ecaterina Oproiu

Ne aducem aminte de varietatea modalităților de montare a piesei *Nu sînt Turnul Eiffel*; deschisă ca un evantai, ca o floare cu petalele răsfirate, ea oferea regizorilor posibilitatea de a pune în valoare, în *n* variante, nucleul viu al substanței dramatice, drumul de maturizare a eternei perechi. El și Ea. Era o trecere de la romantismul vieții la realismul vieții. Cea de-a doua piesă nu cred că mai oferă aceste *n* posibilități; *Interviu* e aprofundarea maturității eternei perechi și raportarea ei la condiția femeii în zilele noastre, în societatea noastră. Piesa nu se mai deschide ca o floare. Caracterul ei